

 HET ROEITOCHTJE 
DOOR
H. RIEMENS.

Twee jongens wand'len heel bedaard
Langs een eentonig-rechte vaart.
Wat is 't een eind! dat valt niet mee.
Zij staan — en zuchten, alle twee.
„Wacht, ligt daar niet een oude schuit?
De visscher, jong, is zeker uit.
Kom mee, wij stappen even in.
Voor roeien heb ik nog wel zin.”

— Daar komt van ver een wand'laar aan:
„Ik wensch dien kerel naar de maan”,
Zegt Piet, „want, is 't de eig'naar niet,
Dan toch een ander, die ons ziet”.
Wim staat al schomm'lend in de boot.
Gauw roeien zij naar gindsche sloot,
En leggen daar hun anker neer,
Al kijkend naar den vreemden heer.

„Hm”, denkt de man, „wat doen die daar?
Zij zitten in mijn boot zoowaar!”
Hij roept: „Zeg, roei m'aan de overzij!
Daar ginder woont een neef van mij!”
De jongens houden zich héél groot
En roeien dapper uit de sloot.
De vreemd'ling ziet er vriend'lijk uit
En stapt glimlachend in de schuit.

„Zoo jongens, geef die riemen hier!
Ik roei ook wel eens voor plezier,
Eerst breng ik jullie waar je hoort
En blijf dan zelf nog wat aan boord”.
Piet kijkt benauwd, maar Wim zegt snel:
„O ja, meneer, U weet het wel,
Wij zijn op weg naar Oome Jan
En maken er een pretje van”.

„Ja, dat begrijp ik”, zegt meneer
En legt gelijk de riemen neer.
„Ik zal je roeien, slimme guit,
Maar zeg me eerst: is dit *Oom's schuit?*”
Piet zakt van schrik haast op den grond.
Wim staart hem aan met open mond.
„Nee, eig'lijk niet... maar 't is zoo warm”...
„Juist, vent, en moe is vast je arm.

Ik roei je vast naar Oompje toe
Dan kom je daar *noch* warm, *noch* moe!”
De jongens zitten strak en stijf
Met de armen roerloos aan het lijf.
Zij zien elkaar in spanning aan:
Waar denk je dat het heen zal gaan?
Maar niemand waagt of zegt een woord.
De vreemd'ling roeit maar ongestoord.

Hij fluit een wijsje, heel bedaard.
En eind'loos lang lijkt hun de vaart.
„Zoo jongens, hier gaan wij aan wal,
'k Denk, dat die tocht je heugen zal.
De schuit is best, zij kent den weg,
Woont daar je Oom niet, vriendjes, zeg?”
„O, zeg het niet aan Oom, meneer”,
Roept Wim. „Wij doen het nooit, nooit meer”.

„Wàt doe je nooit meer, slimme guit?”
„Wel, ik stap nooit meer in *uw* schuit.”
„Och kom, en 'k heb zoo vlug geroeid,
Heeft het jou *wat* te veel vermoeid?”
Wim lacht opeens, maar kleine Piet
Vertrouwt zoo gauw het zaakje niet.
„Wim is geen leugenaar, meneer,
Geloof hem toch, *nooit* doen wij 't weer”.

Het ventje ziet rood als een biet
En wrijft zijn oog, wat niemand ziet.
De boot ligt stil. Zij stappen uit.
Wat zegt de vreemd'ling tot besluit?

„Nu broertjes, groet je Oom van mij,
Hij kent mijn schuit, en mij er bij,
'k Ben oòk op weg naar mijn vriend Jan
En kom vanavond nog als 't kan.

Ik ben neef Piet; die kleine daar,
Dat is mijn petekind. Zoowaar!
De kennis is wel kort van duur,
Maar dat wordt beter met het uur.
Nu jongens, geeft je neef de hand,
Ik roei nog naar den overkant.
Straks kom ik ook bij „Oome Jan”
En maken we er „een pretje” van.”

De jongens, dankbaar, opgelucht,
Gooien hun petten in de lucht.
Het wordt een vriendschap van belang
Voor zulk een neef is niemand bang!
Straks gaan zij in *zijn* schuit terug
En roeien *samen*, flink en vlug.

